

Dirk Bracke

ROLLER COASTER

Ik wil graag Jessi, Helena, Tatiana Pee en Luc De Clerq bedanken voor het delen van hun persoonlijke en professionele ervaringen.

Dirk

VOOR JE AAN HET BOEK BEGINT...

Zo moeilijk te omschrijven, zo moeilijk om uit te leggen aan iemand anders hoe ik me voel.

Ze begrijpen mij toch niet!

Er is zoveel gebeurd dat mij tot de persoon gemaakt heeft die ik nu ben.

Wisselvallig, depressief, gelukkig... Alles is goed of alles is slecht.

Een evenwicht daartussen vinden kan ik niet, ik kan mezelf zo haten om de dingen die ik zeg, de dingen die ik doe!

Altijd maar die grenzen aftasten en erover gaan... kicks zoeken!

Dingen doen waar ik niet bij nadenk en die me soms serieus in de problemen kunnen brengen, waardoor ik mezelf nog meer haat.

Ik vind geen rust bij mezelf, altijd maar dat EXTREME dat onevenwichtige, onstabiele....

Borderline zeggen de dokters...

Mijn lichaam verkopen, mezelf tonen, meer dan ik eigenlijk zelf wil, ja daar voel of beter gezegd voelde ik me goed bij. Misschien is mijn lichaam het enige waar ik trots op ben of was?

Want mezelf, mijn karakter, zie ik absoluut niet graag!

Die pijn is soms zo ondraaglijk dat ik mezelf een andere pijn wil toebrengen, zodat ik tenminste weet dat ik nog leef.

Dan voel ik eindelijk rust, dan ben ik kalm, als in een soort trance.

Niemand begrijpt me!

Ik wil niemand toelaten, want als ik dat toch doe, stoot ik ze nadien weer af.

Want die anderen zien mij toch niet graag, ik ben slecht!

Als ik drugs neem of alcohol drink, ja dan voel ik me goed, want dan ben ik niet mezelf, maar iemand anders.

Dan ben ik normaal en heeft iedereen me graag!

Nu moet ik een masker opzetten en mij door het leven spartelen.

Ik hoop op iemand die mij rust kan geven, die mij nooit in de steek zal laten.

Want als dat gebeurt, dan geef ik het op!

Jessi, borderlinepatiënte

TWAALF JAAR

De wijsvinger van meester Koen tikt op het bord. Ik kijk naar de tien vraagstukken, die raadsels voor me zijn. Toch schrijf ik ze over.

Acht stukken zeep kosten samen vier euro. Wat betaal je voor 29 stukken zeep?

Hoeveel procent heb je als je een score haalt van 60 op een totaal van 65? (tot twee cijfers na de komma)

Mijn plaats is het tafeltje vooraan in het midden. Zo kan ik de les goed volgen want ik heb dat nodig, zegt meester Koen soms. En dan ziet hij goed wanneer ik aan het dromen ben of met mijn mobieltje speel. Voor mij is het een straf. Iedereen weet waarom ik helemaal vooraan zit, omdat ik het minste kan.

Zou ik ma of Demi durven te vragen om me te helpen straks? Niet voor alle oefeningen want meester Koen gelooft nooit dat ik alles in mijn eentje foutloos kan oplossen.

‘Zou het lukken, Kaylee?’ Meester Koen verbergt de spot in zijn stem niet eens.

‘Ja.’ Ik probeer overtuigd te klinken. ‘De meeste vraagstukken los ik wel op.’

‘Je zus en je moeder zullen ze vanavond voor je oplossen, bedoel je.’

De klas lacht en meester Koen glimlacht mee omdat hij succes heeft. Ze beschouwen mij als de domste van de hele klas en ze hebben gelijk. Alle ogen zijn op mij gericht en ik schaam me.

Ik duik een beetje in elkaar. Ongemerkt druk ik mijn hand tegen mijn buik. Ik ben ongesteld en het doet pijn. Vier maanden geleden was ik voor het eerst ongesteld. Ik was bang omdat ik zoveel bloed verloor, gelukkig lachte Demi me niet uit toen ik haar vroeg of zij ook soms zo erg bloedde. Ik denk dat de meeste meisjes in mijn klas nog niet zo ver zijn. Het maakt me weer an-

ders dan hen. Ik zie er ook anders uit. Vooral jongens plagen me omdat het onder mijn truitje al welft.

‘Heeft iedereen de opgaven in zijn schrift genoteerd?’ vraagt meester Koen. ‘Jij ook, Kaylee?’

De plastic bal knalt vanuit het niets in mijn buik.

‘Au!’

De bal stuitert voor me uit. Ik grijp de bal en gloei van moordlust. Als ik nu een mes had, dan stootte ik het keer op keer in de bal, tot die kapot was.

Een kereltje uit het derde leerjaar duikt voor me op. ‘Dat is onze bal’, zegt hij beslist en hij steekt zijn handen uit om de bal terug te krijgen. Zijn gezicht pleit onschuldig omdat de bal toevallig in mijn buik knalde en ik geloof hem. Tijdens de pauze vliegen de ballen in het wilde weg overal naartoe. Ik had gewoon pech dat de bal in mijn buik werd getrapt.

Natuurlijk, denk ik. Honderden mensen op het schoolplein, maar net ik krijg een bal in mijn buik.

‘De volgende keer trap ik hem over het hek de straat op’, is alles wat ik weet te zeggen.

Hij bekijkt me alsof hij een heks ziet. Voor ik het beseft rukt hij de bal uit mijn handen en sprint weg. Even later laat hij de bal voor zijn rechtervoet vallen en hij trapt hem naar een ploegmaat die om een pas schreeuwt.

Ik blijf naar de jongetjes kijken. Wat moet ik anders? Ik ben niet populair. Te anders, te dom, te lelijk. Dus dwaal ik in mijn eentje over het schoolplein en ik doe alsof ik het niet erg vind.

In een grote groep loopt zowat het hele derde leerjaar achter de bal aan, een schoen trapt hem verder en weer zwermt de groep schreeuwend over de tegels van het schoolplein.

Vanuit een ooghoek zie ik Brian opduiken en opeens ben ik op mijn hoede. Achter hem komen Pieterjan en Sylvia. Verderop zie ik de anderen uit mijn klas. Ze klitten bij elkaar en kijken allemaal naar mij. Hun gezichten zijn nieuwsgierig, opgewonden en

lacherig. Ik ruik gevaar. Ik moet vluchten, maar ze lachen me uit als ik wegloop voor... ja, waarvoor?

De lippen van Astrid vormen een zin die ik niet kan horen, maar Brian begrijpt hem. Hij komt voor me staan en kijkt naar mijn borsten. Ze staan duidelijk afgetekend in het witte, strakke truitje dat ik van Demi heb geërfd. Ik moet altijd afdankertjes van mijn zus dragen. Ik wil me verstoppen.

‘Vraag het nu, Brian!’ roept Astrid.

‘Doe het, Brian!’

‘Je durft het niet, Brian!’

Mijn klasgenoten hitsen hem op.

‘Mag ik ze eens zien?’ grijnst hij. ‘Trek je truitje eens omhoog.’

Omdat ik de domste ben denken ze dat ze alles mogen vragen, alles mogen zeggen.

‘Laat me met rust, Brian.’

Ik ben bang. Zonder nadenken kruis ik mijn armen over mijn borsten.

‘Mag ik eens voelen?’ Voor ik iets kan zeggen rukt hij mijn ene hand naar beneden en knijpt hard met zijn vingers in mijn linkerborst.

Het lijkt alsof hij mijn vlees in een tang vastklemt.

‘Klootzak!’ gil ik.

‘Gelukt!’ schreeuwt hij naar de anderen. Ze schateren het uit.

Ik probeer hem te schoppen, maar hij ontwijkt me en loopt pestig met zijn kont wiebelend van me weg. Ik ontplof en ren achter hem aan.

‘Oei, nu ben ik bang!’ roept hij lachend.

Ik wil hem nog steeds schoppen, maar hij zet vliegensvlug een stap opzij, draait zich opeens om en grijpt mijn enkel. Ik huppel wanhopig op één been om niet te vallen. Zonder mijn enkel los te laten grijpt hij met een hand mijn rechterborst vast.

‘Ik heb gewed dat ik je twee borsten zou pakken’, lacht hij, terwijl hij mij achter zich aan sleept. Ik voel me ongelooflijk machteloos.

Als hij me tot vlak bij het groepje heeft meegesleurd, laat hij mijn enkel los. 'Zie je wel', zegt hij met een grijns naar Astrid. Ze steekt haar duim op.

Ik vlucht naar het toilet, trek het deurtje met een klap achter me dicht en doe het op slot. Het toilet is wel vaker mijn veilige eiland als het pesten me te veel wordt. Tranen lopen over mijn wangen, er valt zelfs een druppel op het verdomde truitje van mijn zus. Ik wil dood zijn.

Met onverhoedse bewegingen probeer ik op mijn schaduw te springen. Soms blijf ik staan om dan snel met mijn voet op mijn schaduw te trappen, maar het lukt me nooit. Het liefst zou ik op straat blijven rondlopen tot het donker is en nog veel langer. Dan zouden ma en Demi ongerust zijn. Ze zouden pa bellen en die zou boos zijn. Boos op ma en Demi omdat ze me dom vinden en ik daarom niet meer naar huis wil. Dan zou ik onder de brug van de autosnelweg sterven van de kou en ze zouden veel spijt hebben omdat ze niet altijd lief waren en me niet beter hielpen.

Spijtig dat pa in Deventer woont, hij zou me vast helpen met de vraagstukken zonder me te kleineren.

Mijn voeten slepen over de grond als ik onze straat in loop. Alle kinderen van twaalf gaan na school graag naar huis, behalve ik. Ik ben altijd bang voor ma en Demi. Bang om hun sneren te horen. Bang voor de kleinerende opmerkingen. Slaan doen ze me niet. In mijn rugzak zitten de moeilijke vraagstukken en ik moet ook nog een gedicht van Geert De Kockere uit het hoofd leren. Ma of Demi zullen me moeten helpen met de vraagstukken. Ze zullen niet-begrijpend of medelijdend het hoofd schudden als ik iets niet meteen begrijp. Demi denkt dat ik het al gewoon ben om te horen dat ik dom ben en lui, maar het kwetst me nog altijd.

Sinds ma en pa uit elkaar zijn, woon ik met ma en Demi op de derde verdieping van een appartementsgebouw.

Hoe traag ik ook slenter, uiteindelijk sta ik voor de witte, houten deur met het matglas. Daarachter wachten me akelige uren.

Ik zou het liefst gewoon op de drempel blijven staan, de hele nacht, tot het tijd is om weer naar school te gaan. Ik slaak een diepe zucht uit en bel aan.

Zonder dat iemand me door de deurtelefoon iets vraagt zoemt de deur open en ik loop de trappenhal in. Er is een lift, maar omdat ik nog wat tijd wil winnen, neem ik de trap. Alsof mijn benen amper meewillen, trek ik met mijn armen aan de leuning als ik me naar boven sleep.

Ik tast naar de huissleutel, die in een zijvakje van mijn rugzak zit. Eenmaal boven wil ik zo snel mogelijk naar binnen. Astrid woont vier deuren verder en haar ogen zijn dikwijls vol venijn. Zij neemt altijd de lift, dat is ook een reden waarom ik meestal de trap neem.

Gelukkig, denk ik als ik de deur openduw zonder Astrid te zien.

In het halletje laat ik mijn rugzak op de grond vallen en ik rits mijn jas los. Ik was het vergeten, maar in de spiegel zie ik weer het truitje van Demi. Ik voel me afgrijselijk lelijk, zeker met dat truitje aan. De deur van de woonkamer gaat open.

‘O, jij bent het’, zegt Demi achteloos, alsof ze het over een vlieg heeft. ‘Ik dacht dat ma er eindelijk was.’ Demi kijkt op het mobieltje dat aan haar hand vastgegroeid is. ‘Ze had er al moeten zijn. Misschien heeft de trein weer vertraging.’

‘Ik heb een moeilijke huistaak, Demi. Vraagstukken. Kun je me straks even helpen?’

‘Alweer’, zegt Demi en ze haalt haar schouders op. ‘Ik heb zelf ook heel wat te doen.’

Sms’jes naar Matthias sturen, denk ik nijdig.

‘Kan ma je niet helpen?’

‘Dan vraag ik het aan ma en zeg ik dat je me niet wilt helpen.’

‘Ik moet altijd je handje vasthouden. Als je tijdens de les wat beter zou opletten...’

Ze loopt terug naar de woonkamer en ik steek mijn tong uit. Dan zie ik mezelf weer in de spiegel. Ik vond het truitje al lelijk toen mijn zus het droeg, maar nu ik het draag lijkt het nog lelijker.

Het maandverband verdwijnt in het afvalemmertje dat onder de wastafel staat. Ik heb me tussen mijn benen gewassen en met een nieuw verband voel ik me opgefrist. Toch knaagt de menstruatiepijn. Het truitje ligt al in de rieten mand waarin het wasgoed verzameld wordt.

In de spiegel zie ik een dik lijf. Mijn gezicht is lelijk en het lijkt op een bal. Ik walg van mezelf. Mijn zwarte haar reikt tot op mijn rug. Misschien moet ik het laten knippen, maar ma zegt dat het mooi is. Ik geloof haar niet, maar het doet goed om toch iets positiefs te horen, zelfs al is het maar over mijn haar. Ik voel weer de handen van Brian op mijn borsten. Sommige jongens kijken naar me alsof ik enkel uit borsten besta. Dan zou ik ze wel willen afsnijden. Echt volgroeid zoals bij ma of Demi zijn ze niet, maar toch heb ik meer dan de andere meisjes. Ik wou dat ik was zoals zij.

Mijn vingers pulken aan de deken waar ik onder ben gekropen. Bobo ligt heel dicht tegen me aan. Mijn knuffel is mijn enige troost. Homer Simpson maait het gras op televisie. Na de pizza en de yoghurt ben ik op de bank gaan liggen en het kost me geen moeite om zielig te kijken. De pijn, de vraagstukken, het gedicht dat ik uit het hoofd moet leren.

Ma draagt de borden naar het aanrecht. Van onder mijn wimpers zie ik dat ze met een zorgelijke trek op haar gezicht naar me kijkt. De ogen van Demi bliksemen, vandaag is het mijn beurt om af te drogen. Maar omdat ik pijn in mijn buik heb...

Terwijl het water in de spoelbak loopt, wacht Demi met de handdoek ongeduldig tot ma de afgespoelde glazen omgekeerd op het aanrecht plaatst. Ze popelt vast om met Matthias te chatten of te sms'en.

'Mama, ik denk dat ik morgen niet naar school kan. Ik heb zo'n pijn in mijn buik.'

Ma's gezicht verandert. Haar lippen zuigen zich aan elkaar vast en haar hoofd buigt zich wat meer naar de spoelbak, alsof het opeens zwaarder is geworden.

‘Morgen is de buikpijn voorbij, Kaylee.’ Haar stem heeft iets uitdagends. Ze is niet van plan om me thuis te houden.

De pijn lijkt erger te worden. Ik trek mijn benen op zodat ik als een foetus op de bank lig.

‘Het lukt echt niet.’

‘Vorige maand bleef je ook thuis omdat je pijn had en toen ik ’s avonds thuiskwam, was je vrolijk aan het dansen op je kamer.’

Dat was stom van me. De dopjes van mijn iPod in mijn oren stonden zo luid dat ik ma pas hoorde toen ze voor me stond en ik op het bed aan het springen was.

‘Gisteren heeft meester Koen me gebeld, Kaylee. Hij weet dat je het zwaar hebt op school, dat je het moeilijk hebt om de lessen te begrijpen. Hij stopt veel energie in jou. Hij heeft jou een plaats vooraan gegeven zodat je alles goed kunt volgen en niet afgeleid wordt door de anderen. Maar het lukt blijkbaar niet omdat je het niet wilt. In je hoofd ben je altijd ergens anders, nooit bij de les.’

‘Ik doe mijn best’, reageer ik nijdig omdat ik me aangevallen voel. ‘Maar meester Koen gelooft me niet, hij lacht me uit.’

‘Nou, nou’, zegt mama. ‘Meester Koen bedoelt het goed. Hij maakt zich zorgen om je, anders zou hij me niet bellen.’

Ik haat meester Koen nog meer. Tegenover mama doet hij alsof hij me wil helpen, maar in de klas wil hij bij de anderen populair zijn door met mij te spotten. Toch zwijg ik, want mama gelooft meester Koen, niet mij. Ik heb helemaal geen zin meer om naar meester Koen te gaan.

‘Nu heb ik echt veel pijn’, probeer ik het nog eens.

De vraagstukken, het gedicht, de klas, meester Koen. Ik wil morgen niet naar school. Ze zullen me uitlachen omdat het me weer niet lukt. Maar morgen hoeft mama niet te werken, stiekem thuisblijven zal dus niet lukken. Shit!

‘Als ik telkens thuis zou blijven als ik ongesteld was...’ Demi haalt haar schouders op om duidelijk te maken dat ze geen medelijden heeft, dat ik me niet moet aanstellen. Ze stoot met haar elleboog ma aan.

‘Het zijn de vraagstukken. Ze is bang om morgen haar huiswerk af te geven. Als ik haar niet help, zal het weer een ramp worden. Op de duur moet ik elke dag haar handje vasthouden.’

Ze propt een punt van de handdoek in het glas en draait het rond.

‘Je moet haar niet helpen’, zegt ma. ‘Dat ze niet verstandig is... Tja, dat is nu eenmaal zo. Maar ze kan wel beter haar best doen. Niet meteen hulp vragen. Kaylee mag zich best eens inspannen om zelf haar huiswerk te maken.’

‘Ik moet ook studeren’, zegt Demi.

‘Ik zal haar helpen’, zegt mama.

Ze praten tegen elkaar alsof ik er niet ben.

Met ontbloot bovenlijf sta ik voor de spiegel.

‘Mijn borsten zijn te groot’, mompel ik. Ik wil geen tweede keer door Brian belachelijk worden gemaakt. Uit het verbandkastje heb ik stiekem een opgerolde zwachtel genomen. Met mijn ene hand druk ik het uiteinde onder mijn oksel en met mijn andere hand wikkel ik de zwachtel om mijn borsten en rug. Het spant, maar dat is juist goed. Met haakjes maak ik de zwachtel vast, ik trek een truitje over mijn hoofd en bekijk het resultaat. Het is veel minder opvallend zo. Ik knik naar mijn spiegelbeeld. Zolang ik in het zesde leerjaar zit, zal ik mijn borsten verstoppen. Alleen moet ik opletten dat ma of Demi het niet merken. Ze zouden me niet begrijpen, dat doen ze nooit. Vooral bij Demi heb ik het gevoel dat ze me steeds in de gaten houdt.

Alle ogen zijn op mij gericht als ik vooraan sta. Mijn benen trillen en mijn blik lijkt aan de tegels voor mijn voeten vastgekleefd. Zonder iemand aan te kijken weet ik dat iedereen in de klas ongeduldig wacht tot ik me verspreek of het niet meer weet.

‘Ik ken een aardig meisje, mooi en zacht en lief en blond.’ Mijn stem is onzeker en ze voelen het. Als jakhalzen die een uitgeput hert beloeren wachten ze op het goede moment om me uit te la-

chen of schampere opmerkingen te maken. Ik hoor gefluister en ingehouden gelach. Ze ruiken dat ik het niet meer weet. Gisteravond heb ik tot tien uur geprobeerd om het gedicht in mijn hersenen te persen, maar ik denk dat ze te klein zijn voor gedichten.

‘Is er iets met de vloer?’ vraagt meester Koen. Hij zit met één bil op zijn bureau.

‘Wat... is er met... de vloer?’ hakkel ik niet-begrijpend.

‘Omdat je steeds maar naar beneden kijkt. Moet hij een poetsbeurt krijgen?’

Van onder mijn wimpers kijk ik hem aan, maar hij kijkt met een brede glimlach naar de klas. Het is hem gelukt, ze lachen. Het laatste restje zekerheid sijpelt als zand door mijn vingers weg.

‘Opnieuw, Kaylee. Naar je vrienden kijken en een beetje gevoel in je stem leggen. Nu lijkt het alsof je de beursberichten voorleest.’

Ik weet niet eens wat beursberichten zijn. De anderen blijkbaar wel, want ze schateren het uit.

Paniek overspoelt me. Ik wil hier weg! Terug op mijn stoel zitten, naar het tafelblad staren tot de pauze er is om me in het toilet op te sluiten. Ik voel dat ik rood ben en ik voel me slap, zo beroerd. Mijn buik doet pijn.

‘Kaylee!’ zeg meester Koen ongeduldig. ‘De anderen zouden ook nog graag hun gedicht voordragen. Vandaag nog, als dat voor jou kan.’

Tranen prikken in mijn ogen en ik richt mijn blik op de Romeinse soldaat op de tijdslijn tegen de muur aan de overkant van het lokaal. Zijn rode tuniek is een waas door mijn tranen. Er zit een prop in mijn keel en ik probeer hem weg te slikken.

‘Ik ken een aardig meisje. Mooi en...’ De rest ben ik kwijt. ‘Ik ken een aardig meisje. Mooi en...’

De herhaling zorgt voor een schaterlach die uit alle monden lijkt te komen en over me spoelt.

Ik schaam me zo. Zonder dat mijn ogen van de tijdslijn weggaan, zie ik hoe ze met me lachen.

‘Ik ken...’ Er volgt een snik.

‘Stop maar’, zegt meester Koen. De twee woorden redden me en ik haast me naar mijn plaats.

‘Zo’n eenvoudig gedicht en toch... Ik wed dat je niet eens vijf minuten moeite hebt gedaan om het te leren. Naar de televisie kijken is zeker leuker?’

Drie uur heb ik op dat stomme gedicht gekeken, wil ik zeggen, maar ik heb de kracht en de moed niet.

Astrid is de volgende in het alfabet. Alvorens hij haar naar voren roept, kijkt hij me ernstig aan. ‘Tijdens de middagpauze heb ik de huistaken nagekeken. Je hebt een zeven. Ma of Demi hebben geholpen, toch?’

Muisstil wachten de jakhalzen op mijn huilbui of de bibber in mijn stem omdat ik lieg. Ze zullen joelen als ik wanhopig ontken dat ma me geholpen heeft.

Ma. Weer zie ik haar gezicht heel dicht bij me, zodat ik elke porie, elk haartje en het puistje naast haar neusvleugel zie. De moedeloosheid en het verwijt waarmee ze me aankijkt omdat ik het nog steeds niet begrijp.

Meester Koen zucht gelaten alsof hij zijn best heeft gedaan, maar het ook niet meer weet.

Een traan valt op mijn truitje en maakt een donkere vlek. Het verdomde truitje van Demi dat ik van ma weer uit de wasmand moest nemen.